శ్రీ రమణ జ్యోతి

సంపుటి-44 సంచిక - 4 హైదరాబాదు ఏప్రిల్, 2024 పేజీలు - 52 రూ. 10/- సంవత్సర చందా : రూ. 100/-

SRI RAMANA JYOTHI

Vol - 44 Issue - 4 Hyderabad April, 2024 Pages - 52 Rs. 10/- Annual Subscription Rs. 100/-

BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHI

ARUNACHALA HILL (అరుణాచల గిరి)

స్మరణమా త్రముననె పరముక్తి ఫలద । కరుణామృ తజలధి యరుణాచ లమిది ॥

శ్రీ రమణ జ్యోతి
ఏప్రిల్ 2024

Sri Ramana Jyothi
April 2024

ఈ సంచికలో ...
IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 117వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**శ్రీ వి. సుబ్రహ్మణియన్**	శ్రీ జి. శ్రీహరి రావు	10
3.	**ఉద్దీపనము**	శ్రీ దుర్గా శ్యామసుందరి	15
4.	**శ్రీ భగవాన్‌తో గ్రిద్దలూరి కుటుంబం అనుబంధం**	శ్రీ గ్రిద్దలూరి కృష్ణమూర్తి	23
5.	*Vyadha Gita:* The Song of the Butcher	Dr K Subrahmanian	30
6.	Ashtavakra Gita 23	V Krithivasan	36
7.	Kumbhabhishekam of Mathrubhuteswara Temple	SS Cohen	40
8.	The Dawn Chant	Sri Venkataramier	44
9.	Anandammal		46

Events in Sri Ramana Kendram in April 2024

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 15th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
3. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
4. 28th Dr. KS Jayanthi

(పాఠకులు దయచేసి తమ ఫోన్ నంబరు,e- మెయిల్ అడ్రెస్, శ్రీ రమణకేంద్రం ఆఫీసుకు వెంటనే ఫోన్ చేయగలరు)

(Readers are requested to kindly intimate the Sri Ramana Kendram Office, their Phone Number and e-mail address)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

నామ సంకీర్తన శాంతి సాధకం

డా॥ కే.యస్. గారి 117వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

మనం ఏ వృత్తి, ఉద్యోగంలో వున్నప్పటికీ, ఏ స్థాయిలో వున్నప్పటికీ, ఆర్థిక స్తోమతతో సంబంధం లేకుండా, రోజూ చివర ఆశించేది, రాత్రి సుఖమైన నిద్ర పోవడమే. సరిగా నిద్రించినప్పుడే మనకు గాఢ నిద్ర యొక్క విలువ తెలుస్తుంది. రోజూ సరియైన సమయానికి నిద్రించేవారికి యిబ్బంది వుండకపోవచ్చును కాని, నిద్ర పట్టనప్పుడు మనిషి బెంబేలెత్తిపోతాడు. నిజానికి, మనిషి వరుసగా మూడు రోజుల పాటు అసలు నిద్రించకపోతే పిచ్చివాడి లాగా అవుతాడు. అందుకే కొన్ని దేశాలలో, నిందితుల నుండి సమాచారం రాబట్టడానికి, పోలీసులు, వాళ్ళను ఒకచోట బంధించి, చాలా ప్రకాశవంతమైన లైట్లను ఇరవై నాలుగు గంటలూ వేసి వుంచుతారు. ఆవేదన భరించలేక నిజాలు చెబుతారని వారి ఉద్దేశము.

సరియైన నిద్ర లేనప్పుడు, ఎన్నో స్వప్నాలు వస్తాయి. అలాంటప్పుడు, మంచి నిద్ర పోలేదని అంటాము. మనసు చురుకుగా వుండటం దానికి కారణం. మనకు మామూలుగా కావలసినది శారీరక విశ్రాంతి కాదు. వ్యాపార వృత్తిలో వున్నవారు, రోజులో కొద్దిగా అటూ యిటూ వెళ్ళాల్సినప్పటికీ, శ్రామిక వృత్తులలో వున్నవారికి తాము పడే శారీరక శ్రమ కారణంగా, శరీరం కూడా విశ్రాంతి కోరుతుందన్నది నిజమే.

మనిషి జీవించి వుండడానికి, శ్వాసక్రియ అత్యంత అవసరం. అది నిరంతరం జరిగేది. సాధారణంగా, మనం శ్వాస పీలుస్తూనే వుంటామని గుర్తించం కూడ. శ్వాస సవ్యంగా ఆడనప్పుడే, దాని గురించిన ధ్యాస వస్తుంది. అంటే, మన స్పృహ లేకుండానే, ఆ క్రియ జరిగిపోతూ వుంటుంది. మనం ఎంతసేపు నిద్రించామన్న దానికంటే, ఆ నిద్ర ఎంత గాఢమైనది అన్నది ముఖ్యం. చాలా సమయాల్లో, ఒక ఐదు నిమిషాల పాటైనా సరే గాఢ నిద్ర పడితే ఎంతో హాయిగా వుంటుంది. గాఢ నిద్రలో, యీ ప్రపంచం, మనస్సు, శరీరం ఏవీ వుండవు. మెలకువ వచ్చిన వెంటనే, పై మూడూ కూడా, మళ్ళీ మన దృష్టిలోకి వస్తాయి. ఈ మూడింటిలో ఏది గుర్తుకు రాకున్నా పరిస్థితి ఏమిటి? కొందరు ఇది గొప్ప వేదాంతం అనుకోవచ్చు.

సామాన్య జ్ఞానం

మరొక విషయం, మనం నిద్ర పోయేటప్పుడు, మన పేరును బట్టి, నేను ఫలానా వెంకటేశం అని అనుకుంటాము. ఏ విధమైన జ్ఞాపకాలు లేకుండ నిద్రపోయిన మనకు, మెలకువ రాగానే, అన్ని పాత స్మృతులూ, గుర్తుకు వస్తాయి. లేచిన వెంటనే, మన పేరు, మిగతా అన్ని విషయాలు తెలిసివస్తాయి. మనం ఒక పేరుగల వ్యక్తిగా నిద్రపోయి, మెలకువ వచ్చిన తరువాత మరెవరిగానో భావిస్తే ఏమౌతుందో ఊహించవచ్చు.

ఇది వేదాంతం కాదు, సామాన్య జ్ఞానం మాత్రమే. మామూలుగా మనం చిన్న విషయాలను కూడా సంక్లిష్టంగా వున్నట్లు

గుర్తిస్తాం. ఇది సామాన్యుల లక్షణం. వివేకవంతులు, కష్టతరమైన వాటిని సరళం చేసి చూపిస్తారు. ఆదిశంకరాచార్యులు, మరెందరో ఆచార్యవర్యులు అలాగ చేసిన వారే.

నిద్రలో ఏం జరిగింది అని అడిగితే, ఏమీ లేదని అంటాం. కాని, ఏమీ లేనప్పుడు, ఆ ప్రశాంతత ఎలాగ వస్తుంది? మేల్కొని వున్నప్పుడు, రోజంతా, మనస్సు యొక్క సహాయంతో ఎన్నో పనులు చేస్తూ వుంటాం. కాని, అప్పుడు, నిస్పృహ, కోపం, అసూయ, యివన్నీ అనుభవిస్తాం. అప్పుడప్పుడు, సంతోషం కలుగవచ్చు. అయినా, అది కూడా కొద్దిసేపే వుంటుంది. గాఢ నిద్రలో స్పర్ధ అన్నది వుండదు. శాంతి వుంటుంది. మరి మెలకువగా వున్నప్పుడూ, గాఢ నిద్రలో వున్నట్లు శరీర స్పృహ లేకుండా వుండగలగడం ఎలాగ? మెలకువలో వున్నప్పుడు మనం, శరీరంతో మమేక మవుతాం. అలాగ కాకుంటే ఏమౌతుంది? శరీర స్పృహ, మనస్సు, యీ ప్రపంచం, మాయమవుతాయి. అప్పుడు, నిద్రలోలాగ, మానసిక ప్రశాంతత చోటు చేసుకుంటుంది. మెలకువలో వున్నప్పుడు కూడా, శరీరంతో మమేకం కాకుండా వుండడానికి వీలవుతుందా? అదే అసలైన సమస్య. ఈ విషయాన్ని గురించి తెలిపేవే, భగవద్గీత, వేదాలు, ఉపనిషత్తులు. జ్ఞాని ఆ స్థితిలో వుంటాడని భగవద్గీత అంటుంది.

జ్ఞాని దేహంతో మమేకం కాడు. అతడు శుద్ధ చైతన్యం. మన మనసులాంటి మనస్సు, జ్ఞానికి వుండదు.

ఆత్మన్యేవాత్మనా తుష్టః స్థిత ప్రజ్ఞ స్తదోచ్యతే. తనను అందరి లోనూ, అందరినీ తనలోను వున్నట్లు జ్ఞాని భావిస్తాడు. ఇలాగ అంటున్నప్పుడు, మన శరీరానికి బయట వున్నది, యితరులు అన్నభావం తెలియవస్తుంది. కాని, శరీరం బయట అన్నది, నిజంగా జ్ఞాని దృష్టిలో వుండదు. అయినా, శారీరక ధర్మాలు, ఆహారం తినడం, నీరు త్రాగడం మొదలైనవి జరుగుతూనే వుంటాయి. కాని, అవి సామాన్యుల విషయంలో లాగ కాదు. ఆ చర్యలు తనకు సంబంధం లేని ధోరణిలో సాగుతుంటాయి. మనం అలాంటి జ్ఞానికి, ఎక్కువ ఆహారం యిస్తే అతను సంతోషించడు, యివ్వక పోయినప్పటికీ దుఃఖపడడు.

మెలకువలో వున్నప్పుడూ, నిద్రలో వలె శాంతిని ఎలా పొందాలి అన్న దానిని గురించి, మన ఆచార్యులు కొన్ని పద్ధతులను సూచించారు. కొందరు పూజ, కొందరు జపం, మరికొందరు ధ్యానం మంచిదని సలహాలు యిచ్చారు. వీటికి సత్సంగం ఉపయోగ పడుతుంది. ఇక ప్రాణాయామము, శ్వాస క్రియ నియంత్రణ కూడా పేర్కొనబడ్డాయి. పుస్తకాలు చదవడం, ప్రవచనాలు వినడం కూడా తోడ్పడతాయి. కొన్ని సమయాల్లో, అనుకోకుండా ప్రశాంతత ఏర్పడవచ్చు. అది కూడా, కాస్సేపు మాత్రమే వుంటుంది. గురువు లేదా సాధువు సమక్షంలో, మనం ఆశించకుండానే, మనసులోని కలత పోయి ప్రశాంతత లభిస్తుంది. దానిని వాళ్ళు, మాటల మాధ్యమం లేకుండానే అనుగ్రహిస్తారు. ప్రతి ఒక్కరికీ, ఈ

విషయంలో స్వీయ అనుభవం కలుగుతుంది. అది, కాదని తిరస్కరించలేనిది.

నామ జపం

ఇక నామ జపం సంగతికి వస్తే, మన పూర్వీకులైన ఋషులు, మునులు, లలితా సహస్ర నామం, విష్ణు సహస్ర నామం, శివ సహస్ర నామం, యిలాగ అనేకం రచించారు. ఈ రచనలు సామాన్యులు చేసినవి కాదు. నామ జపం చేసుకునే భక్తులు, ఏదో తక్కువ రకానికి చెందిన వారని అనుకోవడం పొరబాటు. సాధారణంగా దేవీ, దేవతలకు యిన్ని పేర్లు వుండడం సాధ్యమా? అని కొందరు ప్రశ్నిస్తూ వుంటారు. రాముడో, కృష్ణుడో అంటే సరిపోదా అన్న అనుమానాన్ని వెలిబుచ్చుతూ వుంటారు. ఇది కేవలం బుద్ధిని ఉపయోగించి చేసే విమర్శ.

కాని, ప్రస్తుతం మన సంగతి గమనించినప్పటికీ, యిది సాధ్యమేనని తెలుస్తుంది. బిడ్డ పుట్టినప్పుడు, పుట్టిన ప్రదేశాన్ని బట్టి 13 రోజులు లేదా 30 రోజుల వరకు ఏ పేరును పెట్టరు. నవ శిశువు పేరు లేనటువంటిది. కొన్ని రోజుల తరువాత, రాముడు లేదా కృష్ణుడు అని పేరు పెడతారు. అప్పటి నుండి, ఆ పేరుతో పిలుస్తారు. అప్పుడు, ఆ బిడ్డ, శరీరం కాదు, మనస్సు కాదు. కాని, ఆ పేరుకు స్పందిస్తుంది.

నిజానికి, మనం ఎన్నో పేర్లతో పిలిచినప్పుడు కూడా జవాబిస్తాం. ఉదాహరణకు, బంధుత్వాన్ని బట్టి, నేను ఫలానా వ్యక్తి

యొక్క తండ్రినని, కొందరికి మేనల్లుడినని, కొందరికి సోదరుడినని, భర్త లేదా మామయ్య, యిలాగ ఎన్నైనా చెప్పవచ్చు. అలాగే వృత్తిని బట్టి, దానికి తగినట్లు 'ఉపాధ్యాయుడు' వగైరాలు చేరవచ్చు. ఇవన్నీ ఒకే వ్యక్తికి ఆపాదించిన పేర్లు. అన్నింటికీ మనం స్పందిస్తాం, పలుకుతాం. ఇవన్నీ ప్రతి రోజూ జరుగుతూనే వుంటాయి.

మొదలు, చివర పేరే లేదు

ఇక రెండవది, మనం ప్రతి రోజూ గమనించేది. వ్యక్తి చనిపోయి నప్పుడు, వెంటనే యింట్లోని వ్యక్తులు, శవానికి దగ్గరగా వున్న వ్యక్తులు, స్నేహితులు అందరూ కూడా, శరీరాన్ని లేదా శవాన్ని తీసివేయండి అని అంటారు. కాని, పేరు పెట్టి ఫలానా వ్యక్తిని తీసివేయండి అని అనరు. వ్యక్తి మరణించాక పేరుతో పిలవరు. మరో విధంగా చెప్పాలంటే, నవజాత శిశువుకు, మృత శరీరానికి భేదం లేదు. అప్పటి వరకు జీవితంలో, ఒక పేరు లేదా పేర్లతో పిలవబడిన వ్యక్తి యొక్క శరీరానికి, ఏ పేరూ వుండదు.

సాధారణ మానవుడే అన్ని పేర్లకు ప్రతిస్పందిస్తున్నప్పుడు, ఏ పేరుతో పిలిచినా పలకడానికి సృష్టికర్తకు కష్టమా? వ్యక్తి అనుసరించే మత సంబంధమైన నమ్మకాన్ని బట్టి 'రామ్' అనినా, 'అల్లాహ్' అనినా, 'జీసస్ క్రైస్ట్' అనినా ఏ ఇబ్బందీ వుండదు. ఏ ఒక్క పేరుతో నైనా నామజపం చేసినప్పుడు, అది పేరు మాత్రమే కాదు, భక్తి ప్రేరిత ప్రకంపనాలుగా మారుతుంది. అవి మనసును స్థిరంగా వుండేలాగ చేస్తాయి. మనకు కావాల్సినది అదే. శాంతి, నెమ్మదిలతో

కూడిన మనస్సు మాత్రమే. భక్తి, శ్రద్ధలతో చేసిన నామ జపం దానిని ప్రసాదిస్తుంది.

మన పూర్వీకులు ఎంతో ఆలోచించి, ఈ నామ స్మరణా పద్ధతిని మనకు ఉపయోగకరమని నిర్ణయించారు. ఇతర పద్ధతుల కంటే, యిది తక్కువదని కొందరు అనుకోవచ్చు. అది నిజం కాదు. నామ స్మరణ లేదా భజన కార్యక్రమంలో పాల్గొనినా, లేదా వాటిని గమనించినా, ఒక విషయం అర్థమవుతుంది. ఈ కార్యక్రమాన్ని మొదట భక్తులు మంద్ర స్థాయిలో, నెమ్మదిగా మొదలుపెట్టి, క్రమంగా పెద్దగా వేగాన్ని పెంచుతూ పోతారు. అలాగ కొంతసేపు కానిచ్చి, మళ్ళీ నెమ్మదిగా తగ్గించి, తిరిగి స్వరాన్నీ, వేగాన్నీ పెంచుతారు. అది తారా స్థాయికి చేరేటప్పటికి, కొందరు భక్తులు మేనును ఎరుగకుండ, అనుభవంలో మునిగిపోతారు. మరికొందరు భక్తులు, కార్యక్రమం ముగించిన తరువాత కొంతసేపు అలాగే కూర్చొని, ఆ హాయిని మనసారా ఆస్వాదిస్తారు.

అందుకే మన పూర్వీకులు, ఈ పద్ధతి, యితర పూజా, జపం లాంటి కార్యక్రమాలకు ఏ విధంగానూ తీసిపోదని తెలియజేశారు. ఏ నామాన్ని జపిస్తున్నామనే ప్రశ్నకు తావే లేదు. శ్రద్ధ, భక్తి ప్రధానం.

లలితా సహస్రం, శివ సహస్ర నామం మొదలైన నామావళి పఠనం, సాకార రూపంలో దేవీ దేవతా మూర్తులను మొదట ఆరాధిస్తూ, క్రమంగా నిరాకార రూపంలో ధ్యానించడానికి సహాయ పడుతుంది. యిలాంటి అన్ని కార్యక్రమాలలో కూడా, భక్తితో బాటు, సంపూర్ణ అంకితభావం కలిగి వుండడం ప్రధానం.

శ్రీ వి. సుబ్రహ్మణియన్

(1939-2022)

జి. శ్రీహరి రావు

('మణి' గారుగా ప్రసిద్ధికెక్కిన శ్రీ సుబ్రహ్మణియన్ గారు, శ్రీ రమణాశ్రమ సర్వాధికారీ, శ్రీ భగవాన్ సోదరుడూ అయిన శ్రీ నిరంజనానంద స్వామి గారి మనుమడు. రెండవ ఆశ్రమ ప్రెసిడెంటుగా వ్యవహరించి ఆశ్రమాన్ని ఎంతో అభివృద్ధి చేసిన శ్రీ టి.ఎన్. వెంకటరామన్ గారి మూడవ పుత్ర సంతానము. మితభాషి, సౌమ్య స్వభావులైన శ్రీ మణిగారు, శ్రీ రమణాశ్రమమునకు విశేష మయిన సేవలందించారు.

1985 నుండి, అనేక రంగాలలో సేవలందించిన శ్రీ మణిగారు, ఆశ్రమ యాజమాన్యములో శ్రీ రమణాశ్రమ అధ్యక్షులకు కుడిచేయిగా వ్యవహరిస్తూ వచ్చారు.

ఆశ్రమ కార్యనిర్వహణా బాధ్యతలే కాక, శ్రీ మణిగారు చెట్ల పెంపకము, తోట పనులలో ఎంతో ఆసక్తి కనపరిచేవారు. దగ్గర వున్న గ్రామములో, శ్రీ రమణాశ్రమమునకు చెందిన పొలములో ఎన్నో రకాల కూరగాయలు, పండ్లు పండించి ఆశ్రమ అవసరాలకు వినియోగించేవారు. ఆశ్రమ గోశాలను కూడా వీరు ఎంతో అభివృద్ధి చేసి, ఆశ్రమ వంటశాలకు వలసిన పాలను సరఫరా చేసేవారు. ఆశ్రమ యాజమాన్యమునకు అనేక విధములుగా వీరి సలహాలు, సహాయము ఎల్లప్పుడూ అందుతుండేవి.

శ్రీ రమణాశ్రమ ప్రచురణ Arunaachala Ramana - Eternal Ocean of Grace, 2018 లో ఏడు భాగములుగా

వెలువడింది. మూడవ భాగమయిన స్మృతులలో, శ్రీ మణిగారి స్మృతులు ముద్రింపబడ్డాయి. వారి మితభాషిత్వానికి తగ్గట్లుగ, వారి స్మృతులు కూడా చాలా క్లుప్తమయినవి).

మా తల్లితండ్రులకు తిరువణ్ణామలలో పుట్టిన, మొదటి పుత్ర సంతానాన్ని నేను. నా యిద్దరు అన్నగార్లూ, దక్షిణ తమిళనాడులో జన్మించారు. ఆ రోజులలో, మేము అరుణాచలేశ్వరుని ఆలయానికి గురుక్కులలో ఒకరైన, సంతానం గారింట్లో అద్దెకుండే వాళ్లము. ఆ యిల్లు, గుడికి ఉత్తర గోపురము సమీపములో వున్న అవరన్ కుట్టు వీధిలో వుండేది. ఆశ్చర్యం! ఆ యిల్లు 60 సంవత్సరాల క్రితం ఎలా వుండేదో, యిప్పుడూ అలాగే వున్నది. మేము ప్రస్తుతము వుంటున్న యింటికి 1948లో మారాము. చిన్నప్పుడు, మా సెలవులలో, ఖాళీ సమయాలలో, ఆశ్రమంలోనే వుండేవాళ్లము. కొన్నిసార్లు, టౌన్ నుండి ఆశ్రమానికి వచ్చేటప్పుడు, స్కందాశ్రమానికి, విరూపాక్ష గుహకు వెళ్లి వచ్చేవాళ్లము.

ఏభై సంవత్సరాలు గడిచిపోయినా, యిప్పటికీ, నిర్మలమైన ప్రశాంత వదనంతో సోఫాలో ఆనుకుని కూర్చొని వుండే శ్రీ భగవాన్ నాకు గుర్తుకు వస్తారు. కొన్నిసార్లు, రాత్రిపూట మేము నిరంజనానంద స్వామివారి వద్ద వుండిపోయి, పాతహాలుకు ఎదురుగా వున్న ఆఫీసు గదిలో నిదురపోయేవాళ్లము. తెల్లవారుఝామున వేదపారాయణతో నాకు మెలుకువ వచ్చేది. పద్మాసనంలో కూర్చొని, ఆత్మావసిష్ఠులై, సుదీర్ఘంగా శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లు వుండే శ్రీ భగవానునూ, ఆ ప్రశాంత వాతావరణాన్నీ, నేనెప్పటికీ మరచిపోలేను. శ్రీ భగవాన్

అంత సహజంగా వుండే వేరెవరినీ మనము ఊహించలేము. ఆధ్యాత్మిక ఔన్నత్యం కలిగిన వ్యక్తులెవరిని చూసినా, మనకు గౌరవంతో పాటు, ఒకరకమైన అబ్బురపాటు కలగడం సహజం. శ్రీ భగవాన్ విషయంలో, గౌరవభావమే కలిగేది కానీ, ఎట్టి భయము వుండేది కాదు. వేదపాఠశాల ప్రక్కన, మేము పిల్లలము ఆడుకునే వాళ్లము. శ్రీ భగవాన్ అటువైపు నుండే నడిచి వెళ్ళేవారు. వారు వెళ్ళేదాకా మేము ఆట ఆపేవాళ్ళము కానీ, మాకేమీ జంకు వుండేది కాదు.

నేను నాల్గవ తరగతిలో వున్నప్పుడు, మా తరగతి ఉపాధ్యాయుడు గారు, శ్రీ భగవాన్ బోధ గురించి ఒక నాటిక రూపొందించారు. ఈ నాటికను మేము భగవాన్ సమక్షంలో ప్రదర్శించాము. నాటికలో నా పాత్రకు సంబంధించిన సంభాషణను విన్న శ్రీ భగవాన్, "మణి, మణిలాగానే మాట్లాడుతున్నాడు", అన్నారు. నాకు ఆరేళ్ళ వయస్సు వున్నప్పుడు, శ్రీ భగవాన్, ఆశ్రమం వెనుక మెట్లుదిగుతూ పడిపోయారు. భుజము ఎముక విరిగింది. వారి పరిచారకులను, విధులను సరిగ్గా నిర్వర్తించలేదని నేను కోప్పడ్డాను. ఆ చిన్న వయస్సులో నేను మాట్లాడిన తీరును చూసి శ్రీ భగవాన్ అబ్బురపడ్డారు. ముక్కు మీద వేలు వేసుకుని "మణి చలాకీ పిల్లవాడు. ఎంత చక్కగా మాట్లాడుతున్నాడు!", అన్నారు.

శ్రీ నిరంజనానంద స్వామి, మధ్యాహ్న భోజన సమయంలో మమ్ములనందరినీ దగ్గర కూర్చోపెట్టుకునేవారు. వారి కఠిన ప్రవర్తన గురించి భక్తులు తప్పు పట్టేవారు కానీ, నాకు మాత్రము, ఆశ్రమ

నిర్వహణ అంతా శ్రీ భగవాన్ సంకల్పము వల్లనే జరుగుతున్నదనీ, నిరంజనానంద స్వామి కేవలము శ్రీ భగవాన్ పనిముట్టు మాత్రమే ననీ అనిపించేది. ఆశ్రమ బాధ్యతలను నిర్వహిస్తున్న నాకు, యీ పని ఎంత కష్టమో పూర్తిగా అవగతమయినది. అయితే, మేము ఏది చేసినా, కర్త మాత్రము శ్రీ భగవానే అనేది సుస్పష్టము.

శ్రీ భగవాన్‌కు శస్త్ర చికిత్స చేసిన డా. రాఘవాచారి గారిని నేను 1988లో కలుసుకున్నప్పుడు, శ్రీ భగవాన్ గురించి వారి అభిప్రాయము తెలుపమని కోరాను. వారిలా అన్నారు. “మణీ! నేను బండబారిపోయిన శస్త్రవైద్యుణ్ణి. ఎన్నో శస్త్ర చికిత్సలు చేశాను. రోగి నొప్పి గురించీ, అతను పడే బాధ గురించీ నాకు పూర్తిగా అవగాహన వున్నది. కానీ శ్రీ భగవాన్, తన బాధను సహించిన రీతిని నేను మరచిపోలేను. నాలుగవ శస్త్ర చికిత్స చేయునప్పుడు, మొత్తము దేహానికి మత్తుమందు యిస్తామంటే, శ్రీ భగవాన్ ఒప్పు కోలేదు. చేతి భాగానికి మాత్రము స్థానికంగా యివ్వటానికి ఒప్పు కున్నారు. శస్త్ర చికిత్స చేయు భాగంలో, వేడిని పుట్టించు కత్తులు వాడాము. తీసివేయాల్సిన భాగాన్నంతా తీసివేస్తున్నప్పుడు, తనకేమీ పట్టనట్లు కూర్చున్నారు శ్రీ భగవాన్. వారి వదనంలో సంపూర్ణ మయిన శాంతి, ప్రశాంతత నెలకొని వున్నాయి. అది నేనెప్పటికీ మరచిపోలేను”.

ఆపరేషన్ తరువాత, వారిని చూడడానికి నేనూ వెళ్లాను. ఒక కుర్చీలో, దిండ్ల సహాయంతో కూర్చుని వున్నారు. ఆ సమయంలో కూడా, వారిలో ప్రతిఫలించిన దివ్యానందము, నిర్మల ప్రశాంతత

నాకు బాగా గుర్తున్నాయి. ఆశ్రమ పరిసరాలలో శాంతి భద్రతలు కాపాడటానికి, కొంతమంది పోలీసులను నియమించారు. వారిలో ఒకతను పూర్తి నాస్తికుడు. సాధువులనూ, సన్యాసులనూ నిరసిస్తూ వుండేవాడు. అతనికి ప్రత్యేకంగా ఆశ్రమ సంరక్షణ బాధ్యతలను అప్పగించారు. ఆశ్రమ ప్రాంగణం లోపలికి వచ్చేటప్పుడు తన బూట్లు తీసివేయమన్నారని తిట్టుకునేవాడు. కానీ ఒక్కసారి శ్రీ భగవాన్ దివ్య ముఖారవిందాన్ని చూడగానే, అతని వైఖరి పూర్తిగా మారిపోయింది. శ్రీ భగవాన్‌కు పరమ భక్తుడైపోయాడు. అనేక సంవత్సరాల తరువాత, నేను కూర్గులో వున్నప్పుడు, అతని భార్య కన్నీటితో యీ విషయం నాకు తెలియపరిచింది.

నా నాల్గవ దశకం మధ్యలో వున్నప్పుడు, నాకు భార్య, ఎదుగుతున్న యిద్దరు పిల్లల బాధ్యతలున్న సమయంలో, ఆశ్రమానికి శాశ్వతంగా వచ్చేసి తనకు సహాయకారిగా వుండమని, నా అన్నగారు కోరారు. నేను కొంచెము సందేహించాను. కానీ నా తల్లిగారు, వృద్ధాప్యము వచ్చిన తరువాత శ్రీ భగవాన్‌కు సేవ చేస్తాననుకోవడం నిరర్థకమనీ, సంపూర్ణమయిన ఆరోగ్యంతో వుండి, పని పాటలు చేయగలిగినప్పుడే వారి సేవ చేయాలనీ నిర్దేశించారు. ఆ ఆదేశముతో, నా భవిష్యత్తును గురించిన నిర్ణయం జరిగి పోయింది. స్వచ్ఛంద పదవీ విరమణ తీసుకొని, ఆశ్రమానికి వచ్చి, నా అన్నగారికి సహాయకారిగా వుండిపోయాను.

******

ఉద్దీపనము

(మార్చి సంచిక తరువాయి) శ్రీదుర్గా శ్యామసుందరి

సాధారణ మనిషి, తన కోరికలతో చాలా బంధం కలిగి వుంటాడు. తన సంకల్ప శక్తితోనో, భగవంతుడిని ప్రార్థించి కాని, కోరికలను తీర్చుకుంటాడు. కాని జ్ఞాని, నిష్కామంగా, హృదయంలో ప్రపంచాన్ని జయించి వుంటాడు కనుక, అతను ఒకసారి ఏదైనా కోరితే, భగవంతుడు తప్పక నెరవేరుస్తాడు. ఇది ఎప్పుడు సాధ్య మౌతుంది? హృదయం నిండా భగవంతుడిని నింపుకుని ఆయన మీదనే ఆధారపడినప్పుడు మాత్రమే. జ్ఞాని, తన వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోయి, తన ద్వారా ఆ అనంతమైన శక్తి పనిచేసేటట్లు వున్నాడు కాబట్టి, అతని ఆలోచన, కోరిక, మాట, ప్రార్థన ఏవైనా వెంటనే నెరవేరుతాయి. భగవంతుడిని, "నా అహంకారము పోగొట్టి మిథ్యా నేను నుండి విముక్తి కల్గించ" మని ప్రార్థించినప్పుడే ఆ ప్రార్థనకు సమాధానం దొరుకుతుంది. ఆ ప్రార్థన, ధ్యానమంత లోతుగా, నిజాయితీగా జరగాలి.

'నేను' అనే పదం నాలో ఉచ్చరింపబడుతోంది. అదొక్కటే సత్యం. మిగిలినదంతా మిథ్యే. 'నేను' అందరిలో వున్నాను. కాని అందరికీ ఆ విషయం తెలియడం లేదు. వాళ్ళు, శరీరము, బుద్ధి, కోరిక అనేవాటిని పట్టుకుంటున్నారు. వారికి, చైతన్యానికి మధ్య అవి అడ్డుగోడలుగా వున్నాయి. 'నేను వున్నాను' అన్నదే విశ్వాధార మైన సత్యము, వాస్తవము. నా శరీరము నాకు ఒక పనికిరాని పెంకు వలె తోస్తోంది. అంతేకాదు, యితరుల శరీరాలు కూడా

అలానే తోస్తున్నాయి. అన్ని బంధాల నుండి, కోరికల నుండి విముక్తి పొంది, నేను ఒక పక్షిలాగా స్వేచ్ఛగా వున్నాను. నేను శరీరాన్ని కాదు అన్న భావన ఎంత బలంగా వున్నదంటే, నాకు చావు లేదని ధృడంగా అనిపిస్తోంది. నిజమైన నేను దైవమే. అది నిత్యము, సత్యము. యింతకు పూర్వము, అప్పుడప్పుడు అనారోగ్యంతో బాధపడేవాడిని. ఇప్పుడు పరిపూర్ణ ఆరోగ్యంతో, ఉత్సాహంగా వున్నాను. 'నేను' ఉనికిపై ఎఱుక అలానే వున్నది. పగటి సమయాల్లో ఆ ఎఱుక ప్రతిక్షణం నిండి వుండేది. రాత్రి సమయాల్లో, నిద్ర, మెలకువ రెండూ తెలుస్తూనే వున్నాయి. నాలుగు గంటల నిద్ర సరిపోయేది. నిజానికి అంత గాఢంగా నిద్ర పోయే వాడిని కూడా కాదు. 'అసలునేను', నిద్ర పోతున్నా, ఎఱుకలోనే వుండేది.

నా హృదయాంతరాళాలలో కాలాతీత స్థితిని అనుభవిస్తున్న ప్పటికీ, ఉపరితలంలో, గడుస్తూ వున్న కాల గమనాన్ని తెలుసుకో గల్గుతున్నాను. ఈ రెండు అనుభవాలు ప్రక్క ప్రక్కనే నడుస్తున్నాయి. నా హృదయపు లోతులలో, నిరంతర వర్తమానంలో జీవిస్తున్నాను. పూర్తి సంతృప్తితో వున్నాను. ఇంకా ఎక్కువ సంతోషం కోసం భవిష్యత్తులోకి ఎదురు చూపులు లేవు. ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని తిలకిస్తున్నా, మంచి సంగీతాన్ని ఆస్వాదిస్తున్నా, లేక నిస్సారమయిన పనేదైనా చేస్తున్నా, నా సంతోషంలో ఏ మార్పు లేదు. వర్తమాన క్షణంలో, నేను పూర్ణంగా, ఉత్సాహంగా జీవిస్తున్నాను. గతం లేదు, భవిష్యత్తూ లేదు. రెండూ వర్తమానంలోనే వున్నాయి. ఈ వర్తమానం, కాలాన్ని గురించి తెలియజేసే 'ఇప్పుడు' కాదు. కాలాతీతమయిన, కదలిక లేని నిశ్చలత.

అందులోకే, వస్తువులు, సంఘటనలు, ప్రజలు వస్తున్నారు, పోతున్నారు. అసలు కాలగమనమే భ్రమ. అహంకారంలో కలిగే మార్పులకు, చైతన్యానికి అసలు సంబంధం లేదు. దానిలో మార్పు వుండదు. గతంలోకి చూస్తే, యిన్ని సంవత్సరములు కూడా, శాశ్వత మైన వర్తమానం (now) లోనే వున్నాయి. అప్పటి నుండి ఏమీ మార్పు లేనట్లే వున్నది. కాలం గురించి నా అనుభవం ఎలా ఉన్నదో, దేశానికి సంబంధించినది కూడా అలానే వున్నది. భారత దేశవే నా ఆధ్యాత్మిక నెలవు అనుకునే వాడిని. కాని మొట్టమొదటిసారిగా, భారతదేశమునకు వెళ్ళాలన్న తీవ్రమయిన కోరిక మాయమయింది.

కాంతిలో భయం లేదు. ఎటువంటి వైరుధ్యము లేదు. ప్రకృతి, భగవంతునితో మనస్ఫూర్తిగా కలిసి పనిచేస్తోంది. నా హృదయంలో హల్లలూయా బృందగానం వినిపిస్తోంది. సర్వ శక్తిమంతుడైన భగవంతుడే ఎల్లవేళలా పరిపాలిస్తున్నాడు. ఆయన శక్తి తీవ్రంగా, నా ఉనికి అంతా వ్యాపించింది. ఆయన ఎప్పుడూ ప్రేమగా వున్నాడు, ఆనందంగా వున్నాడు. నా సహచరుల అంతరాళాలలో ఆయనే వున్నాడు నిశ్శబ్దంగా, ప్రశాంతంగాను. కాని, ఈ విషయం వారికెవ్వరికీ తెలియదు. నాకు, అందరికీ యిలా చెప్పాలని అనిపించింది. సోదరులారా! భయపడకండి. మనం దైవంలోనే వున్నాము. మనమే దైవము. ఆయన వద్ద శాంతి, బలము, ప్రేమ వున్నాయి. ధైర్యంగా వుండండి. ఆయనను తెలుసుకోవటం, ఆయన సన్నిధిని గూర్చి ఎఱుకలో వుండటం, ఆయన కౌగిలిలో ప్రేమగా,

శాంతిగా వుండిపోవటం, మీ జన్మహక్కు. మీ బాధలన్నీ తీరిపోతాయి. మీ స్వరూపం ఆనందమే. ఒకరోజు, అది మీకు తప్పక తెలుస్తుంది. ఇది తప్పించుకోలేని నియమం.

నా పరిచయస్తులతో నా సంబంధంలో గొప్ప మార్పు వచ్చింది. వారెవ్వరో రావాలని కాని, వారి ప్రేమను పొందాలన్న ఆలోచన కానీ లేదు. స్వతంత్రంగా వుండగల్గుతున్నాను. స్నేహితులను, వారిపై మమకారం లేకుండా ప్రేమించగల్గుతున్నాను. 'నాది' అన్న భావనలేదు. అర్థం లేని కోరికలు లేవు. మనుష్యుల పట్ల స్వచ్ఛమైన ప్రేమ వున్నది కాని, బంధం లేదు. నా సంతోషం కోసం ఎవరిమీద ఆధారపడటం లేదు. హృదయంలో ఏర్పడిన కుదురు వలన సంతోషం కలుగుతుంది కాని, ఎదుటి వారిని ప్రేమించటం లేక ప్రేమను పొందటం వల్ల సంతోషం రాదు. హృదయంలోని సంతులనత వల్ల ప్రేమ బహిర్గతమౌతుంది. అనంతుడైన పరమాత్మ మనల్ని అనంతంగా ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆయనతో అనుసంధానమైతే, మన సంబంధ బాంధవ్యాలలో ప్రేమ నిండుతుంది. మనం బయట చూచే ప్రేమ, అసలు ప్రేమకు వక్రీకరింపబడిన ప్రతిధ్వని.

ఆధ్యాత్మిక జీవనంలో, మనుష్యుల మీద ప్రేమాభిమానాలు పోగొట్టుకోవాలేమోనని భయపడతారు. కాని, భగవంతుడు మన ద్వారా బహిర్గతమైతే, అందరినీ ప్రేమించగల్గుతాము. ఒకసారి జ్ఞానోదయం కలిగితే, అన్ని సుగుణాలు అవే వస్తాయి. అసలు 'నేనే' ప్రేమ.

నాలో అన్ని భయాలు తొలగిపోయాయి. నా అనుభవాలన్నీ ఒక పద్ధతిలో అమర్చబడుతున్నాయి. ప్రపంచమంతా కాంతివంతం గా వున్నది. నిద్ర, మెలకువల మధ్య స్థితిలో ఒక దివ్యానుబంధం కలిగింది. ఈ విశ్వమంతా ఒక నిరంతర చలనంలో వున్నది. దీని వెనుక ఒక చోదక శక్తి వున్నది. ఈ విశ్వంలో ప్రతి ఒక్కటి వేరొక దానితో సంబంధం కలిగి, మొత్తమంతా ఏకంగా కలిసి వున్నది. అందులో నేనొకడిని. ఒక అద్భుతమైన ప్రణాళిక ప్రకారం అన్నీ జరుగుతున్నాయి. గతంలోని నా అనుభవాలన్నీ ఆ ప్రణాళికలో భాగమే. ప్రతి ఘటనకు, ప్రతి మాటకు, ఒక ఉద్దేశము, అర్థము వున్నాయి. అంతేకాదు, అందరి ఆలోచనలు, భావనలు, క్రియలు అన్నీ అందులో భాగమే. ప్రపంచ వ్యవహారాలలో కన్పించే చిక్కు ప్రశ్నలకు, అంతర్గతంగా ఒక పరిపూర్ణ ప్రశాంతత వున్నది. చిక్కు ప్రశ్నల భాగాలన్నింటినీ సరియైన స్థానాలలో ఉంచితే ఒక పొందికైన క్రమం ఏర్పడుతుంది.

ఈ ప్రపంచము, అందులోని ప్రతి ఒక్కరూ కూడా విశ్వ మనస్సు యొక్క ఆధీనంలో వున్నారు. వారి ప్రతి పని, ప్రతి మాట కూడా విశ్వ ప్రణాళికలో బద్ధమై వున్నది. మన వ్యక్తిగతమైన ఇచ్ఛ కూడా ఆ పరిధిలోనిదే. పురుష ప్రయత్నమే చాలా ముఖ్యమైనది, దానిని మించినది లేదు అనే వ్యక్తిగాని, భగవన్నిర్ణయమే అన్నింటినీ నడిపిస్తుంది, మనం చేసేదేమీ లేదు అనే వ్యక్తి కానీ, ఇద్దరూ చెప్పేది కొంత ఒప్పు, కొంత తప్పు. ఇవి రెండూ సమాంతరమైన సిద్ధాంతాలు కావు. అసలైన విషయమేమిటంటే, ఒక పెద్ద వృత్తంలో

చిన్న వృత్తం వున్నది. అత్యున్నతమైన ఆ శక్తి ఒక్కటే సృష్టి నడకకు కారణము.

ఒక వ్యక్తి ఏదైనా చేయాలని నిర్ణయించుకోవటము, అతని ప్రయత్నము, అన్నీ విశ్వ ప్రణాళికలోనే వున్నాయి. అది ఎంత విశాలమైనదంటే, అందులో అన్నీ యిమిడిపోతాయి. మనిషికి తానేమైనా అనుకునే స్వేచ్ఛ వున్నది. కాని అది కూడా ముందే నిర్ణయింపబడే వున్నది. మొదటిది రెండవదానిలోనే వున్నది, అంటే ఒక పెద్ద వృత్తంలో చిన్న వృత్తం వున్నట్లు. భారతీయులు అనుకున్నట్లు అంతా విధి నిర్ణయం అనుకున్నా పాశ్చాత్యుల ఆలోచన ప్రకారం వ్యక్తిగత ప్రయత్నం ముఖ్యం అనుకున్నా - ఆ విశ్వ మనస్సు వైఖరియే వారి ద్వారా బహిర్గతమౌతున్నది. ఆ ప్రణాళిక వీరిని ఆ విధంగా ఉపయోగించుకుంటున్నది. మంచివారు - చెడ్డవారు, విశ్వాసులు - నాస్తికులు, జ్ఞానులు - అజ్ఞానులు, అందరూ విధి నిర్ణయంలోని వారే. అందరిలో ఆత్మోన్నతి జరుగుతున్నది. ఇదే నియమం.

జ్ఞానుల దృష్టిలో, ప్రతి ఘటనా, చిన్నదికాని, పెద్దదికాని, చిన్న వస్తువునుండి, పరిభ్రమిస్తూన్న భూగోళం వరకూ, అన్నీ, విశ్వ నియమం ప్రకారం జరుగుతున్నాయి. సృష్టికర్త నిర్ణయం లేనిదే ఏదీ జరగదు. జ్ఞానోదయం ద్వారా నాకు కల్గిన అనుభవాలన్నీ ఎవరికైనా బోధించాలనో, ఉపదేశం ద్వారా ఎవరినైనా మేల్కొల్పా లనో కోరిక లేదు. సాక్షిగా నా దినచర్య కొనసాగిస్తున్నాను. అన్నీ దైవ నిర్ణయం ప్రకారం జరుగుతున్నాయి. అన్నీ, వాటి వాటి స్థానా

లలో సజావుగా జరిగిపోతున్నాయని అర్థమయిన తరువాత, ఎవరికో ఉపదేశించి, మార్పు తేవాలన్న కోరిక ఎందుకుంటుంది? ఒక వ్యక్తి, ఏ సమయంలో, ఏ ప్రదేశంలో వుండాలో అక్కడే వుంటున్నాడు, అతనికి ఇష్టం వున్నా, లేకున్నా. ప్రదేశం అంటే భౌతికమైనదే కాదు. అతని సంబంధాలు, చుట్టూ వుండే వాతావరణము, మానసిక స్థితి అన్నీ. ప్రతి జీవి, వ్యక్తి, ఘటన అన్నీ ప్రణాళిక ప్రకారం ఎలా ఉండాలో అలాగే జరుగుతోంది - అంతా సహజంగా, ఇతరుల జోక్యం అవసరమే లేదు.

స్వేచ్ఛ అనేది భ్రమ. భగవద్గీతలో అర్జునునికి శ్రీకృష్ణుడు అనుగ్రహించిన విశ్వరూప వర్ణనమే అసలైన స్థితి. భగవంతుడు చోదక శక్తిగా, ఈ ప్రపంచ భ్రమణం జరుగుతోంది. ప్రతీ వ్యక్తి, అనేక జన్మల పరంపరలో ఈ భ్రమణంలో వున్నాడు. అతని వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛ ఒక ఉత్తమమైన సత్యంలోనే యిమిడి వున్నది. భగవద్గీతలో భగవానుని సందేశం అదే. అన్నింటికీ కర్త ఆయనే. ఆయన ఆడించే నాటకంలో మనం పాత్రధారులం మాత్రమే. యుద్ధరంగంలో ఎవరి చేత ఎవరు చంపబడతారో, భగవంతుని ప్రణాళికలో నిర్ణయింప బడే వున్నది. మహమ్మద్ ప్రవక్త, నిరంతరం భగవంతుని శరణు జొచ్చుమని ఎందుకు చెప్పాడో నాకు యిప్పుడు అర్థమయింది.

జీవిత నాటకానికి రచయిత భగవంతుడే. అందులో మనందరిదీ ఒక్కొక్క పాత్ర. ఆ పాత్రకు తగ్గట్లు మనం నటించాలి. ఆ పాత్ర నచ్చలేదు అని యింకొక పాత్ర నటించటానికి స్వేచ్ఛ లేదు. ఎందుకంటే, యింతకు ముందు జరిగిన దాని ప్రకారం,

యిప్పటి పాత్ర ఆధారపడి వుంటుంది. నేను కూడా అందరి నటులలో ఒకడినే. అయినప్పటికీ, దీనికంతటికీ సాక్షిగా కూడా వున్నాను. నా కంటే భిన్నంగా వున్న నా అహంకారం, ఒక తోలు బొమ్మలాగా ఆడటం గమనిస్తున్నాను. ఇతరులందరూ కూడా తోలు బొమ్మల వలె నాకు తోస్తున్నారు. అయినా వారికి ఒక ఉన్నతమైన శక్తి ఆడిస్తున్నట్లు తెలియడం లేదు. అంతా విధి నిర్ణయమే. పురుష ప్రయత్నం కూడా బాహ్యంగా కన్పించే కారణం మాత్రమే. అది కూడా ముందే నిర్ణయింపబడింది. ఇది చెడు, ఇది మంచి అనేవి లేవు. అన్నీ మంచికే జరుగుతున్నాయి. పైకి పొరబాటుగా కనిపించేవి కూడా ఎన్నో గొలుసు చర్యలలో, చివరకు మంచి ఫలితాన్నిచ్చి, ఎంతో మంది జీవితాలను ప్రభావితం చేయవచ్చు.

ఈ కార్య కారణ గొలుసు నా మనస్సుకు హత్తుకుంది. ప్రతీ చిన్న విషయము ఈ సాలెగూడులోని భాగమే. దాని ఫలితం కూడా మొత్తం గూడును వ్యాపిస్తుంది. మన ప్రవర్తన, మన దగ్గర వారిలోనే కాక, ఎక్కడో దూరంగా మనకు సంబంధం లేనివారిని కూడా ప్రభావితం చేస్తుంది. మనిషికి - ప్రకృతికీ, మనిషికి - మనిషికీ అదృశ్యమైన సంబంధాలు వున్నాయి. అనంతమైన ఈ అమరికలో నేను ఒక భాగమనే భావన బలంగా వున్నది. ఇందులో నా పాత్రను నేను సమర్ధవంతంగా పోషించటమే నేను చేయవలసినది. నా వ్యక్తిగత అభిప్రాయాల్ని త్రోసిపుచ్చాలి. నూతన కాంతిలో మానవ జీవితాన్ని, ముఖ్యంగా నా జీవితాన్ని చూస్తున్నాను.

******

శ్రీ భగవాన్‌తో గ్రిద్దలూరి కుటుంబం అనుబంధం

(ఫిబ్రవరి సంచిక తరువాయి) శ్రీ గ్రిద్దలూరి కృష్ణమూర్తి

స్వామి రమణానంద సరస్వతి (పూర్వాశ్రమంలో వీరి నామధేయం శ్రీ టి.ఎన్. వెంకటరామన్, శ్రీ రమణాశ్రమం ప్రెసిడెంట్) రమణ కేంద్రం శంకుస్థాపనకు వచ్చినప్పుడు, మా ఆవిడను చూసి 'నువ్వేందే గ్యాసుస్టౌ అంటించి కుక్కరును పెట్టి అన్నం వండడానికి అవస్థ పడుతున్నావు బెజవాడ పిల్లా' అని ఆట పట్టించేవారు. 'మీ అత్తగారు బాగా చేసింది. ఏముంది నువ్వు చేసింది' అని చాలా సరదాగా మాట్లాడేవారు. మా ఆవిడ స్వామివారిని అడిగింది: ''మా మామగారు శరీరాన్ని వదిలి వేసినప్పుడు అక్కడే వున్నారా అని''. దానికి వారు 'నేను 1938 మార్చిలో వచ్చాను. మీ మామగారు 1939 ఫిబ్రవరిలో కాలం చేశారు. నాకు అంత పరిచయం లేదు కానీ, చివరి రోజులలో శ్వాస తీసుకోవటానికి ఇబ్బంది పడేవారు. అప్పుడు అన్నయ్యా! భగవాన్, అన్నయ్యా! భగవాన్ అని అంటూ వుండేవారు'. అది చూసేవాడిని అని చెప్పారు. వెంకట సుబ్బు (అంటే మా అమ్మగారు) నే నాకు బాగా తెలుసు అని చెప్పారు. మా అమ్మగారు పచ్చడి రుబ్బుతూ వుంటే భగవాన్ వచ్చి, సుబ్బూ అట్లా కాదు రుబ్బ వలసినది అని, ఆమె చేతి మీద చేయి పెట్టి మరీ రుబ్బి చూపించే వారట. ఉప్పు సరిపోయిందేమో చూడమని అడిగేవారట. అప్పట్లో పాత్రానికి పిడి ఉండేదికాదు. భగవాన్ స్పర్శ, భగవాన్ చేతి ప్రసాదం అందుకున్న మా అమ్మ ఎంతో ధన్యశాలి. వారి సంతానముగా

జన్మించడం, మరియు తరతరాలుగా భగవానుల ప్రసాదాన్ని ఇప్పటికీ అనేక రూపాలుగా పొందడం, మా పూర్వ జన్మ సుకృతం. జూన్ 20, 1989లో అరుణాచల నామ స్మరణతో, మా అమ్మగారు అరుణాచలేశ్వరునిలో ఐక్యమైనారు.

పెద్దనాయన - సాంబశివరావు గారు

మా నాన్నగారు కాలం చేసినప్పటి నుండి మా బాగోగులు చూసుకున్నది మా పెద్దనాయనగారు. వాళ్ళ పిల్లల కన్నా మమ్మల్ని ఎక్కువగా చూసుకున్నారు. ఆ తరువాతి కాలంలో ఎన్నోసార్లు మాతో, భగవాన్‌కి నేను మాటిచ్చాను అని చెపుతూ వుండేవారు. సాంబశివరావు గారు నెల్లూరు జిల్లాలో పెద్ద పేరున్న అడ్వకేట్. మా ఇద్దరక్కల పెళ్ళిళ్ళు, మా చెల్లెలి పెళ్లి, నా ఉపనయనం అయ్యే వరకు బ్రతికి వున్నారు.

పెరుమాళ్ స్వామి, రమణాశ్రమానికి సర్వాధికారిని తానే అని తీర్పు ఇవ్వవలసినదిగా కోర్టులో కేసు వేసినప్పుడు, సాంబశివరావు గారు ఆశ్రమానికి సంబంధించిన వీలునామా (1938) వ్రాయుట లోనూ, రిజిస్టర్ చేయుటలోనూ, ముఖ్యమైన వ్యక్తిగా వ్యవహరించారు. వారు, వీలునామాలో సంతకం చేయటానికి, శ్రీ భగవానుల అనుగ్రహం పొందిన పుణ్య పురుషుడు. జడ్జీలు వచ్చి భగవాన్‌ను ప్రశ్నించినప్పుడు, స్వయంగా శ్రీ భగవాన్ ఇలా అన్నారు...

"ఈ వీలునామా అమలుకి చిహ్నంగా గీత (---) గీసి, సంతకం పెట్టుట నా అలవాటు కాదు. కాబట్టి, నా బదులు గ్రిద్దలూరి

సాంబశివరావు దీనిలో నా ఎదురుగా సంతకం చేయుటకు అధికారం ఇచ్చుచున్నాను.''

అలా భగవాన్ తరపున వీలునామాలో సాక్షి సంతకం పెట్టినది సాంబశివరావు గారు. ఇలా గ్రిద్దలూరి వారి కుటుంబం మొత్తం భగవాన్ సేవకు అంకితమైనారు.

నా తొలి దర్శనం:

మా పెద్దనాయన గారు నన్ను (13 సం॥ వయసులో) 1949లో భగవాన్ దర్శనానికి తీసుకొని పోయారు. భగవాన్ దగ్గరికి నన్ను తీసుకొని వెళ్లి, సత్యనారాయణరావు కొడుకు అని చెపితే, తల ఊపారు భగవాన్. మాతృభూతేశ్వరాలయము నందు కుంభాభిషేకం, భగవాన్ రాతి సోఫాలో మొదటిసారి కూర్చోవటము జరిగినప్పుడు, నేను కూడా భగవాన్ వెనకాలే తిరుగుతూ ఉండేవాడిని. అప్పుడు భగవాన్ ఎదురుగా కూర్చున్నాను. భగవాన్ దృష్టి ఎవరిమీద పడుతుందో వాళ్ళు అదృష్టవంతులు.

వెంకట రమణ:

మా అన్నయ్య (పెద్దనాయన గారి కొడుకు) మేము పుట్టక మునుపు మా నాన్నగారితో రాయవెల్లూరులో ఉన్నాడు. ఒకరోజున తను స్నానం చేసి బకెట్ తీసుకొని వస్తూ వుంటే, మా ఇంటికి ఎదురుగా వున్న నేలబావిలో ఏదో తట్టుకొని పడిపోయాడు. ఆ సమయంలో మా నాన్నగారు పూజ చేసుకొంటూ ఉన్నారు. మా అన్నయ్య బావిలో పడ్డాడు అని తెలియగానే, చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళను పిలవటానికి వెళ్ళారు మా నాన్నగారు. కానీ మా అన్నయ్యను

బావిలో ఎవరో క్రిందనుండి పట్టుకొన్నట్లు తనకు అనిపించిందట. చిన్న దెబ్బ మాత్రమే తగిలింది. ఎవరు పట్టుకొని వుంటారు? అనుకుని, ఇటువంటి విషయాలను గురించి చెప్పే వారిని ఒకరిని అడిగితే, వెంకటేశ్వర స్వామి తనని పట్టుకొన్నాడని చెప్పారు. అప్పటికి ఇంకా నాన్నగారికి భగవాన్ గురించి తెలియదు. అంటే అన్నయ్య మీద స్వామి అనుగ్రహం కూడా వున్నది.

మా అన్న 1975లో ఒకసారి హైదరాబాద్ వచ్చారు. ఒకరింట్లో వుండగా, ఒక రోజున ఉదయం లేవబోయి క్రింద పడటంతో బొమిక విరిగింది. దాంతో హాస్పిటల్‌కు తీసుకొని పోయి సర్జరీ చేయమని అడిగితే హాస్పిటల్ వారు తటపటాయించారు. ఎందుకంటె వారు వయస్సులో పెద్దవారు కనుక. సర్జరీని ముంబైలో చేయించమన్నారు. మా అన్న కూతురు, అల్లుడు ముంబైలో వుంటారు. వాళ్ళు వచ్చి ముంబైకి ట్రైన్‌లో తీసుకొనిపోతూ వుంటే మా అన్నయ్య అల్లుడికి హార్ట్ అటాక్ వచ్చింది. దాంతో మరుసటి స్టేషన్‌లో డాక్టర్‌ను పిలిపించి వైద్యం చేయించారు. తెల్లవార్లు ట్రైన్‌లో నిలబడే వున్నారు ఆయన. మరుసటి రోజు తెల్లవారు జామున మా అన్నయ్యను ఒక హాస్పిటల్‌కు, అల్లుడిని ఇంకొక హాస్పిటల్‌కు తరలించారు. మా అన్నయ్యకు సర్జరీ సక్సెస్‌ఫుల్‌గా జరిగింది కానీ, సర్జరీ జరిగిన సాయంత్రము నల్లటి రంగుతో వాంతులవటంతో డాక్టర్లు ఇంకా 48 గంటలే బ్రతికే అవకాశం వున్నది అని చెప్పారు. మా అన్నయ్య పరిస్థితి ఎలా ఉన్నదంటే, తాను చైతన్యంలోనే వున్నాడు, కానీ శరీరం సహకరించటం లేదు.

దాంతో నన్ను అక్కడకు రమ్మనమని అంటే నేను వెళ్లాను. నేను మా అన్నయ్యకు ఆఖరు క్షణాలలో అరుణాచలం గురించే ఆలోచించు అని చెప్పాను. అప్పుడు తను కంటితో సైగలు చేస్తూ, నేను అందులోనే వున్నాను అని చెప్పారు. 48 గంటలు మాత్రమే బ్రతికే అవకాశమున్నది అని డాక్టర్లు చెప్పినా, తను ఇంకొక నాలుగు రోజులు బ్రతికే వున్నాడు. ఇక ఏడవ రోజు మధ్య రాత్రి 2.30 గంటలకు తనకు శ్వాస తీసుకోవటం ఇబ్బందైనది. అప్పుడు హెడ్‌నర్సు వచ్చి చూసి, ఏమీ ఫరవాలేదు అని చెప్పినా, నాకు, లోపల, అన్నయ్య శరీరం వదిలే సమయం వచ్చిందని అనిపించి, అన్నయ్య చెవి దగ్గర కూర్చొని, అరుణాచలశివ నామము 15 నిమిషములు జపించాను. ఆ తరువాత అన్నయ్య ప్రశాంతంగా ప్రాణాన్ని వదిలివేశాడు.

భగవాన్‌తో జ్ఞాపకాలు:

1982లో నేను రమణాశ్రమానికి వెళ్ళినప్పుడు, భగవాన్ సమాధికి ప్రదక్షిణ చేస్తూ వుంటే, లోకమ్మ గారనే భగవాన్ సేవకురాలు నన్ను పిలిచి, నువ్వు రుక్మిణి తమ్ముడివి కదా! అని అన్నది. అవునమ్మా అని అనటంతో, నీకు తెలియని విషయాలు ఇప్పుడు చెప్పాలని నిన్ను పిలిచాను అని అన్నది. మీ నాన్నగారు మంచానికే పరిమితమైనప్పుడు, మీ అమ్మ నిన్ను ప్రొద్దున్నే 7 గంటలకు తీసుకొని వచ్చి భగవాన్ దగ్గర వదిలిపెట్టి పోయేది. నువ్వు భగవాన్ ఒడిలో కూర్చునేవాడివి. కమండలంలో నీళ్ళు

త్రాగేవాడివి. ఇవన్నీ నీకు తెలియవు. అందుకని నీకు చెపుతున్నాను అన్నది.

భగవాన్ మార్గం ద్వారా యోగ మార్గములోకి ప్రవేశం:

మాకు నెల్లూరు జిల్లాలో మైకా మైన్స్ ఉండేవి. ఆ మైన్స్‌కు ఎక్కువగా నేను పోయేవాడిని. ఆ మైన్స్‌కు ఒక మేనేజరు కావాలని ప్రకటన ఇస్తే, ఆర్.ఆర్. నాయుడు గారని ఒకరొచ్చారు. నాకప్పుడు కడుపులో విపరీతమైన నొప్పి వస్తూ వుండేది. అది చూసి నాయుడు గారు, సార్, మా ఆవిడకు జాబు వ్రాస్తే మీ నొప్పి తగ్గుతుంది అనేవారు: అలా వినటం నాకు క్రొత్తగా వున్నది. ఎప్పుడూ, ఎక్కడా అలా జాబు వ్రాస్తే నొప్పి తగ్గుతుంది అని వినలేదు. కానీ ఆయన జాబు వ్రాస్తే నొప్పి తగ్గేది. మళ్ళీ నొప్పి వచ్చేది. మళ్ళీ జాబు వ్రాస్తే ఆ నొప్పి తగ్గేది. కొంతకాలం తరువాత వాళ్లకు క్వార్టర్స్ ఇచ్చాము. నాయుడిగారి భార్య పేరు చంద్రకాంతమ్మ. ఆ మహా ఇల్లాలు, ఉదయం 7 గంటలకు, సాయంత్రం 6 గంటలకు ప్రార్థనకు కూర్చునేది. నన్ను రమ్మనమని నాయుడిగారిచేత లేదా ఇతర పనివారితోటి పిలిపించేది. కానీ నేను పోయేవాడిని కాదు. భగవాన్‌ను మించిన వారెవరుంటారు అనేది నా అభిప్రాయం. ఆఖరికి ఆవిడే వచ్చేది. రా నాయనా నాతోపాటు వచ్చి ప్రార్థనలో కూర్చో అనేది. ఆవిడ బాధ పడలేక వెళ్ళేవాడిని. ప్రార్థన గురించి నాకేమీ చెప్పలేదు ఆవిడ. తల్లి పిల్లవాడికి ఎలా బుజ్జగించి అన్నం పెడుతుందో, అలా నన్ను బుజ్జగించి మరీ ప్రార్థనకు కూర్చో పెట్టేది. ఆవిడ ప్రార్థనకు కూర్చున్నదంటే గంట వరకూ లేచేది కాదు. ఒకటి,

రెండు రోజులు చూసిన తరువాత, ఆవిడ కళ్ళు మూసుకోగానే నేను లేచి వచ్చేసేవాడిని. 10 రోజులు చూసిన తరువాత నాతో ఆవిడ, 'నేను లేచేవరకూ నువ్వు లేవకూడదు' అని అన్నది. మరల 10 రోజుల తరువాత, నాయనా నీకు ప్రార్థన జరుగుతున్నదా అని అడిగింది. నేనప్పుడు ఆవిడతో ఇలా అన్నాను: "అమ్మా! మీరు అనేటటువంటి ప్రార్థన ఏమిటో నాకు తెలియదు. నాకేమీ చెప్ప లేదు. నేను కూర్చున్న గంట సేపూ అటూ, ఇటూ వచ్చి పోయే వాళ్ళను చూస్తూ వున్నాను. మీరేమో కళ్ళు మూసుకొని కూర్చున్నారు" అని అన్నాను. అప్పుడు ఆ మహా ఇల్లాలు 'ఈ పిల్లవాడికి స్వయం ప్రకాశం కలగాలని ప్రార్థన చేసింది'. ఎప్పుడైతే ఈ ప్రార్థన చేసిందో అప్పుడు నాకు ఆ లింకు అందుకొన్నది. ఇంక అప్పటినుండి ఆవిడ ఎక్కడ వుంటే అక్కడకు వెళ్ళేవాడిని. కేవలము నన్ను ఆ మార్గంలో ప్రవేశపెట్టటమే కాదు, నన్ను ఆ ప్రార్థనను అనుసరించేట్లుగా చేసింది ఆ మహా ఇల్లాలు. అలా నాలో గొప్ప పునాదిని ఏర్పాటు చేసింది. ఆవిడ ఎవరూ అంటే, వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి గారి శిష్యురాలు. వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి గారు మాస్టర్ సి.వి.వి. గారి శిష్యులు. నేను 1962లో కుంభకోణంలో వున్న మాస్టర్ సి.వి.వి. గారింటికి వెళ్లాను. 40 రోజులు మాస్టర్ గారింట్లో వున్నాను. వారింటి ప్రక్కనే కావేరీనది వున్నది. ప్రొద్దునే వెళ్లి నదిలో స్నానం చేయటము, వారింటికి వచ్చి ప్రార్థన చేయటమూ చేసేవాడిని. మాస్టర్ గారి కూతురు మంజులమ్మగారు అప్పుడు అక్కడే వున్నారు. అక్కడికి దగ్గరలోనే మాస్టర్‌గారు స్థాపించిన యోగా సెంటరు వున్నది.

(సశేషం)

Vyadha Gita: The Song of the Butcher

Dr K Subrahmanian

A person went to Sri Ramakrishna and said, “I don’t want to do business anymore.” Sri Ramakrishna asked, “Why do you think of yourself of being just a businessman? You’re more than that! Why do you think that being a businessman is bad? It is something that you have to do. It is your job. How can the world exist without businessmen? There must be somebody to sell things. You need to remember that you play an important role in our everyday life. As a businessman, you must remember, when customers come to you, you must be kind to them. As they leave, they must feel happy that they came to your shop. The public does not expect a businessman to sell things at cost price; people know that you have to make some profit – otherwise, you and the members of your family won’t be able to live comfortably. But don’t exploit people; be reasonable, and when the customer leaves satisfied, be happy that you have done your duty. You have a job to perform, and this job has been given to you by the Lord himself. Accept it, and do it to the best of your ability. All jobs are the same; you must have the attitude that no job is better than the other. To have this kind of attitude, however, you must have the grace of the Lord.”

Sometimes, we feel that we should do some new business so that we can earn more money. However, after

a while, we realise that having more money has its own set of problems. Within a few months, we are no longer interested in being a businessman; we want to be something else. We decide to become a teacher because we've been told that teaching is a noble profession. After being in the classroom for a few months, however, we get bored – we want to do something else. It goes on and on. No one is happy with what they are doing; but there is no escape for any of us from this routine task. We need to do something or the other as long as we are alive. We are restless because we are not willing to believe in the will of God. We should feel that we must do whatever it is that has been assigned to us to the best of our ability. This is *swadharma.* There is nothing great about any particular job; how we look at anything depends on our attitude. If a person does his job to the best of his ability, offering the fruits of the action to the Lord, whatever the nature of the action, will purify them. The teacher spreads knowledge; if however, he dilutes the content in order to become popular with the students, then he's not doing his job to the best of his ability. All of us, irrespective of what it is we do, need to be sincere in our work.

You all know the story of the great *rishi,* Kaushika, in the *Mahabharata.* One day, as he was doing *tapas* under a tree, the droppings of a female crane sitting on one of the top branches fell on him. Kaushika looked at the crane

angrily, and by the power of his *tapas* and his anger, the crane was reduced to ashes.The *rishi*, who had not realised till then his great power, was surprised. At first, he felt sad about what he had done. However, when the *rishi* realised the enormity of his power, he became proud. When he went for *bhiksha* that day, he stood in front of a house and asked for alms. The lady of the house who saw him, did not come out immediately to give him *bhiksha*. She took some time because her husband was ill, and she had to attend to him. When she came out to offer *bhiksha*, the *rishi* looked at her angrily because she had made him wait. He looked at her in the same way that he had looked at the crane, but nothing happened. The woman asked the angry *rishi*, “Do you think that I am also a crane?” Kaushika was stunned because the woman had not been a witness to what had happened in the forest. He wondered how she knew about the incident. He felt that maybe she was not an ordinary person; so, he immediately changed his tone. The woman explained that it took her some time to come out with the *bhiksha* because she had to look after her ailing husband – which, according to her, was her first duty. She also told him that as a *rishi,* he should not become so easily angry or upset about things.When he heard this, Kaushika said, “You can’t be an ordinary woman. I am a *rishi*, but I got angry. Please teach me what *dharma* is and what I have to do.” Instead of telling him

all about *dharma*, she instructed the *rishi* to go to the next town and meet a particular individual.

The *rishi* went to the next town and enquired about the person the woman had mentioned. When he went to the place, he was shocked! He thought it must be a mistake because he found himself standing before a butcher's shop! The butcher was chopping meat, and giving it to the customers. Kaushika very reluctantly went to the *vyadha* and stood before him. The butcher turned his attention to the *rishi* and asked, "Has the lady in the other town sent you here?" The *rishi* was totally shaken. He told himself, "I looked at one crane and reduced it to ashes, but these people seem to know so much more! Compared to them, I am a nobody!" The *rishi*, with great hesitation, asked the butcher to tell him about *dharma*. The butcher replied, "I will, but not right now, because I have to complete my work. Once I do that, I will be more than happy to tell you." The *vyadha* completed his work, had a bath, and talked to the *rishi*.

This is one of the most interesting things in the *Mahabharata*, a butcher talking about *dharma* to a *rishi*. It has sometimes been referred to as *Vyadha Gita* or *The Song of the Butcher*. The man explained, "You see, I am a butcher by profession. It is a family profession. I have no choice in the matter. I perform my job to the best of my ability. *Dharma* is about doing one's duty in this world.

Each one has to do his duty in this world. Some have to be butchers, some have to be teachers, some doctors, some administrators, and so on. We cannot say that we will not do something when it is a part of our duty. We also need to look after our family and our parents. We have to do the work assigned to us to the best of our ability, and surrender the fruits of the action to the Lord. If we do our job to the best of our ability, we will be happy. If, through the grace of God, we are given another job, without seeking it, and we are convinced that it is good for us and will give us peace of mind, then we should accept it. If we accept it because it is a form of service, then it will give us spiritual satisfaction. If we try to choose something, sometimes we get it, and sometimes we don't. We pay a price for what we choose. Sometimes, things come to us on their own, and there is no way that we can predict anything."

We very often label people, and by doing so, we expect the person to have certain characteristics. For example, we expect certain traits from a teacher; but when the expectations are not met, we are disappointed or upset. So, the moment we label someone, we stop looking at the person as an individual, and this is very wrong. We should actually go beyond the label and look at the individual behind the label. Each individual has to act in a particular way, in a particular situation. When you are an administrator in an office, you have to do certain things, take decisions based on rules and regulations. By doing

this, you please some people and displease others. Administrators are trained to be unpopular. If you say of an administrator that he is fair, people won't go to him because everyone will believe that he doesn't have a heart, and applies only rules. A good bureaucrat is one who doesn't allow his personal feelings to interfere with the rules and regulations of the administration. Whatever you do, whatever decision you take, you are certain to displease somebody, and that should not bother you. Because whatever it is, you know that you have been impartial; you have been fair. You have satisfaction because you know that you have done your best. God has put you in the position to do the best for everyone; you have been placed in a position to take decisions without changing the rules according to your likes and dislikes. Sometimes, you must act like a higher power has taken over the whole situation. (Talk 39B)

******

The *Sadguru*

The one unlimited Whole, who pervades this and all other worlds, and all time and space, and who shines as 'I' within and as everything outside – is He who resides in the hearts of His intimate disciples as the Pillar of Light of Knowledge, the divine Lamp which needs no kindling.

By coming near the *Sadguru* and by depending completely upon His Grace, with great Guru *bhakti*, one will have no misery in this world and will live like Indra. (*Guru Vachaka Kovai)*

Ashtavakra Gita 23
The World is *Mithya*
V Krithivasan

मायामात्रमिदं विश्वं पश्यन् विगतकौतुकः ।
अपिसन्निहिते मृत्यौ कथं त्रस्यति धीरधीः ।।
mayamatramidam vishvam pashyan vigatakautukah
apisannihite mrityau katham trasyati dheeradheeh
(3-11)

Word Meaning

mayamatram: merely illusion; *idam*: this; *vishvam*: universe; *pashyan*: seeing; *vigatakautukah*: devoid of interest; *api*: even; *sannihitemrityau:* approaching death; *katham*: how; *trasyati*: fears; *dheeradheeh*: person of steady mind.

Verse Meaning

Seeing that this universe is merely an illusion and losing interest in it, how can one of steady mind fear the approaching death?

When one realises that all objects are mere illusory appearances, interest in them will vanish in his heart. A Self-realized *jnani* looks on the universe as mere illusion. He will therefore have no curiosity even to know about death, much less fear it, or be interested in life hereafter. Life in this world, and death, are mere passing thoughts, nothing to worry about.

Birth and death pertain to the body. But the *jnani* has the firm conviction that he is the spirit which has no birth

or death and is eternal.Every object in this universe has an expiry date, including the sun. Every second, this body undergoes changes. Millions of cells die and new ones are born. How can something that is so changeful be called real? It neither is, nor is not; it belongs to the category called *mithya*. *Maya*, which is the instrumental cause of the universe is also *mithya*. This truth is clear to the *jnani*, and he has no thoughts to spare on the death of the body.

स्वभावादेव जानानो दृश्यमेतन्न किञ्चन ।
इदं ग्राह्यं इदं त्याज्यं स किं पश्यति धीरधीः ।।

svabhavadeva jaanaano drishyametanna kinchana
idam graahyam idam tyaajyam sa kim pashyati
dheeradheeh (3-13)

Word Meaning

svabhavadeva: in its own nature; *jaanaano*: knowing; *drishyam*: objects seen; *etanna*: all these are not; *kinchana*: anything (substantial); i*damgraahyam*: this is acceptable; *idamtyaajyam*: this is rejectable; *sakimpashyati*: why would he see (thus); *dheeradheeh*: person of steady mind.

Verse Meaning

Knowing that objects of perception are in reality nothing of substance, why would a steady minded jnani consider one thing as acceptable and other as rejectable?

'Objects of perception' cover both the internal world of thoughts, and the external world of objects. The *jnani* knows that the Self alone exists; whatever appears to exist, has borrowed the characteristic of existence from this One

Self. Existence is not intrinsic to them.They are but an illusory superimposition on the Self.

All the objects we perceive are compounds of many elements or things or parts. Nothing exists in the world that is not a compound of various other things. When things that have combined to make an object separate, the object goes out of existence. Self is the only thing which is not made up of any parts; it exists all by itself, and is fundamental to all that appear to exist. Hence, nothing can cause it to go out of existence. The *jnani* who has realised the permanent nature of the Self and ephemeral nature of objects around him, will not have likes or dislikes; prefer one thing or reject another thing.

If I have a fake currency note, it is as good as saying ‘I don’t have a note’, because the fake currency is not of any value. In the same way, the *jnani* who knows that the objects of this universe have no intrinsic value, says the world does not exist. Can he be faulted for this view?

Here is what Bhagavan Ramana has to say about the reality of the world: “At the level of the spiritual seeker, you have got to say that the world is an illusion. There is no other way. When a man forgets that he is *Brahman*, who is real, permanent and omnipresent, and deludes himself into thinking that he is a body in the universe which is filled with bodies that are transitory, and labours under that delusion, you have got to remind him that the world is unreal and a delusion.

“Why? Because his vision, which has forgotten its own Self, is dwelling in the external, material universe. It will not turn inwards into introspection, unless you impress on him that all this external, material universe is unreal. When once he realises his own Self, he will know that there is nothing other than his own Self, and he will come to look upon the whole universe as *Brahman*. There is no universe without the Self. So long as a man does not see the Self which is the origin of all, but looks only at the external world as real and permanent, you have to tell him that all this external universe is an illusion. You cannot help it. Take a paper. We see only the script, and nobody notices the paper on which the script is written. The paper is there whether the script on it is there or not. To those who look upon the script as real, you have to say that it is unreal, an illusion, since it rests upon the paper. The wise man looks upon both the paper and script as one. So also with *Brahman* and the universe.”

*****

If a room is filled with various articles, the space in the room has not vanished any where. To have space, we have not to create it, but only to remove the articles stocked in the room. Even so, God is there. Only you do not see it on account of the *samsaric* rubbish you have filled your mind with. Remove the rubbish and you will see God. (*Day by Day with Bhagavan, 15 March, 1946*).

*****

Kumbhabhishekam of Mathrubhuteswara Temple

SS Cohen

18th March

Kumbha-Abhishekam, the consecration ceremony according to Hindu rites of the temple built over the remains of Maharshi's mother, known as Mathrubhuteswara, which started on the 14th., has ended today. Humanity, masses of it, started pouring into the *ashram* since the 13th. from all over India, especially from the neighbouring villages.

The *Yagna* ceremony began on the 14th at 8-30 p.m., when Sri Maharshi sat on an armchair, and not very far from his left foot, on the floor, sat Sri Shankaracharya of Puri, who had arrived that morning for the purpose. All round him, sat a large number of devotees, visitors and a huge crowd. The brief ceremony was over by 9 p.m., when Maharshi was taken to open the new big Hall attached to the temple. Being too weak to turn the colossal key of the door, the young *stapati* turned it for him. He was taken directly to the inner temple, and helped over the short flight of steps and made to touch the stone *Sri Chakra*, which stands immediately behind the *lingam*, as the symbol of the Creative Power latent in the Formless Spirit (*Chit*). He was then taken out and made to sit for the first time on the stone couch in the new temple Hall, which was covered with red velvet cushions. People began to prostrate before him half a dozen at a time. After a while, he was taken out and lifted into the *Yagasala*, opposite the Hall, where

a brief ceremony was performed. By then, Maharshi showed signs of exhaustion, and had therefore to be taken immediately to bed for the night's rest at about 10 p.m.

On the 15th. morning, the crowd swelled to over 10,000. Sri Maharshi's couch was placed on the North verandah of the new Hall. Musicians with flutes, violins and *tablas* played by his side. *Yagna* ceremony went on at top strength in all the three *yagasalas* erected for the purpose. Flames leapt from dozens of specially-constructed fire pits, fed by pure ghee and a special kind of sticks. Flame and smoke rose sky-high to the loud chanting of more than a hundred priests. But all this was drowned by thousands of voices from the crowd. The sight was impressive. The most silent man in this huge din was Sri Bhagavan himself, who was fully indrawn, and totally unconcerned on the surface. But his disciples knew his joy at the fulfilment of a ten-year old desire to leave for posterity a spiritual heritage of priceless value, a desire not of his own, but of a man, the Sarvadhikari, who thought himself an instrument of Sri Bhagavan's divine will, conveyed to him, not by word of mouth, but by mere thought. The value of this temple consists in its treasuring in its bosom, the body of the mother of one of the greatest saints and sages that have ever lived; also in its being built stone by stone under the very eyes of the Maharshi, and in its most sacred portions being hallowed by his personal visits and touch. The dream has now taken shape. Ten years of tireless efforts have come to an end.

The 15th. and the 16th. saw the crowd increasing by the hour. Such was the influx of the visitors from the *mofussil* that by the 16th. evening, when the brass vessels – the *kumbhas* – about six in number, were taken to the top of the *gopurams* (towers), the total was estimated to be over 15,000.

The grand climax came on the 17th. morning. From the Morvi Guest House to the north wall of the *ashram*, there was one compact mass of human heads. Although it was an orderly crowd, movements were impeded, despite all efforts of the volunteers to keep a way open. The Chief Minister of Madras State, Sri Omandur Ramaswamy Reddiar, was expected. All the highest officials of the District, and many magnates from Madras came by cars. At 11 a.m. Sri Maharshi was taken out to give the special signal to the priests on the *gopurams* (temple towers) to start the *abhishekam*. He gently raised his hand, and the bathing ceremony on the top of the temple started. Then he was taken to the inner temple and made to place his hand on the *lingam*,just then installed in front of *Sri Chakra*. The *lingam* was soldered to its stone platform with twenty tolas of gold (8 ounces) contributed by devotees. Then, he returned to the new Hall and sat on the stone couch over which stretched a white silk canopy embroidered with silver presented by the Maharaja of Darampur. Then, the *Sarvadhikari*, Sri Niranjanananda Swami, was called and made to sit opposite the Maharshi, when Mrs. Taleyarkhan read a short speech in English in his praise, for his earnestness, his sincerity and his

unremitting efforts in building up the *ashram* and the temple, and garlanded him. The speech was immediately translated into Tamil, sentence by sentence, which pleased him considerably.

The day ended with music and songs given by aristocratic young ladies from Madras, followed by temple music, which continued till about midnight, when Sri Maharshi went to bed; thus closing the *Kumbha Abhishekam* series of ceremonies and functions for the time.

(*Guru Ramana, Part III, Memories and Notes*, S S Cohen)

*****

The father figure merges with the Divine Father

One day, as Bhagavan was sitting in Skandasram and looking towards Virupaksha Cave, he saw a peacock flying around the top of the cave in an agitated manner, and making strange cawing sounds.

Bhagavan got up immediately and saying, "Palaniswami's life on this earth is nearing its end," and hurried down to the Virupaksha Cave. There, he found Palaniswami in the last stage of life. Bhagavan cradled Palaniswami's body on his own lap and placed his hands on Palniswami's heart and head. In a little while, Palaniswami's soul merged in Arunachala. In earlier times, Palaniswami had looked after the young Ramana with the love and concern of a father for his son. Now, Ramana repaid all that love by reuniting Palaniswami with the all-encompassing Self. (*Ramana Thiruvilayadal Tirattu*)

The Dawn Chant
(*Kalai Pattu*)

Satyamangalam Sri Venkataramier

1. Dawn is rising on Aruna Hill,
   Sweet Ramana, come!
   Lord Arunachala, come!
2. In the bush, the koel sings,
   Dear Master Ramana, come!
   Lord of Knowledge, come!
3. The conch blows, the stars are dim,
   Sweet Ramana, come!
   Lord God of gods, come!
4. The cocks crow, the birds chirp,
   It is already time, come!
   The dark night has fled, come!
5. The trumpets blow, the drums beat,
   Gold-bright Ramana, come!
   Knowledge awake, come!
6. The crows caw, it is morn,
   Snake-decked Lord, come!
   Blue-throated Lord, come!
7. Ignorance has fled, the lotuses blossom,
   Wise Lord Ramana, come!
   Crown of the *Vedas*, come!
8. Untainted by qualities, Lord of Liberation,
   Benevolent Ramana, come!
   Lord of Peace, come!
9. Sage and Lord, One with Being-Knowledge-Bliss,
   Lord dancing in joy, come!

10. Love on the summit of knowledge,
Beyond pleasure and pain, come!
Blissful Silence, come!

(Source: *Sri Ramana Stuti Panchakam*, Satyamangalam Venkatarama Iyer, translated By Swami Ramanananda Saraswati)

*****

The Judgment

Once, when Sri Bhagavan was going for his usual stroll on the Hill, everyone suddenly saw a dove falling at his Feet, half-stunned. When they looked ahead, there was a boy who had hit the bird with a stone and was now standing, trembling.

Sri Bhagavan seeing the boy and turning to the devotees following him said, "If two annas were available, his hunger would subside." On hearing this, one of them ran down to the Ashram, took two annas and rushed back to where Sri Bhagavan was attending to the bird.

At Bhagavan's request, the two annas were given to the boy who was very pleased and left. The bird was still stunned. Then Sri Bhagavan said, "If someone brings grapes, and if the grape juice is poured over the head of the bird, it should recover."

At that moment a devotee, not seeing Sri Bhagavan in the old hall, was coming up the Hill searching for him, with grapes as his offering. Seeing him with grapes in his hands, Sri Bhagavan exclaimed "The grapes have arrived." Squeezing the grapes on the bird's head, Sri Bhagavan watched and waited for a reaction. Slowly it started to regain consciousness, and after some time, it flew away. (*Mountain Path Advent 2007, Stories about Bhagavan, Sadhu Om*)

Anandammal

I once asked Kanakamma to tell me about Anandamma. She narrated: “Anandammal had been coming to Sri Bhagavan from His Virupaksha days. She belonged to Tiruvannamalai itself, and lived here with her parents. She was attached to Sri Bhagavan from her childhood, and used to meditate in front of Him at Virupaksha Cave.

“Though her aspiration was purely spiritual, her parents forced her into marriage. Even after marriage, her regular visits to Sri Bhagavan at Virupaksha Cave did not cease. In course of time, she had a son. All her thoughts were about Sri Bhagavan; and, the son and other family members remained neglected. Leaving the child at home, she would still go up the hill for meditation. Nothing — not even the pleading persuasions of her parents and relatives — could wean her from this practice. After a few years, her husband passed away. Sri Bhagavan also had come down from the Hill to the present Sri Ramanasramam.

“Anandammal, leaving her son with her brother, shifted her residence from Tiruvannamalai town to ‘Ramana Nagar’, opposite to the Ashram. She erected a thatched hut with mud walls. She led a strictly disciplined life, eating very little, speaking only on matters spiritual, and going to Sri Bhagavan every day without fail. The purity of her appearance would inspire reverence - the ochre dress, *rudraksha mala* around her neck, and clean-shaven head. Her needs were few. One Dhanammal, who was a great

admirer of Anandammal, used to help by cooking for her. If Dhanammal had to go out of town, she would cook rice for a few days and put it in a pot and pour water into it. This was all: when hungry, Anandammal would eat a portion of the cold rice, with salt for taste!"

"Though she could not read and write, she could explain any passage from spiritual texts. She would be very happy if friends who were visiting, recited Sri Bhagavan's *Nool Thirattu* and *Ribhu Gita* in her presence. Her happiest moments, however, were those when she could sit meditating in Sri Bhagavan's presence. She also dearly loved to go round the Holy Hill, Arunachala.

"A school teacher, Madurammal, well-versed in *Vedanta*, often visited the Ashram. She hailed from Madurai. Seeing the greatness of Anandammal, she used to spend some time with her, and read out Tamil religious books. Difficult passages which baffled her would be explained by Anandammal in the light of Sri Bhagavan's teachings. Thus, what erudition could not reveal, her direct experience could.

"In those days, many earnest *sadhus* were living at Palakottu - Muruganar, MunagalaVenkataramaiah, Annamalai Swami, Kunju Swami, and others. It was customary for devotees to give these *sadhus* some special eatables prepared in their houses. Once, I prepared '*pakodas'* and distributed them to the *sadhus* in Palakottu. That day, I took a packet of *pakodas* and went to her hut. She was in meditation. But, she welcomed me with her usual affection. I offered the packet. Without touching it,

she asked what it was. I said: '*Pakodas*. I prepared them specially to offer to the *sadhus*. I had a thought that I should also give some eatables to the *sadhus* at Palakottu. I have given the rest. This last packet is for you'.

"She ate it and then turned a stern face towards me and said: 'Do you think sadhus really need these varieties? Look at that corner. Dhanammal has left cold rice there in the pot for me for a few days. That is all I need. Time is very precious for seekers. We should abide 'as we are' — to remain 'as we are' is all that we have to do. Not waste time in making special eatables for *sadhus*. This is all due to distracting, disturbing 'thoughts'. Remain where 'thoughts' do not rise'. Saying this, she resumed her meditative state. After some time, she opened her eyes and said: "Why do you waste your time like this? What does Sri Bhagavan say? Close your eyes and be still. Simply be!" She said these words with such power that after all these years, I remember and cherish them. Yes, why should one waste even that much time to do a so-called good act, when our Master wanted us to spend all the time in reposing in the Self. Even today, I feel greatly grateful to Anandammal for saving me from unnecessary entanglements and directing me powerfully to spend all the time in diving within, withdrawing the mind from going outward.

"Anandammal did spend most of her time in the Presence of Sri Bhagavan. When she returned to her hut, she would remain in meditation or if people arrived, she would ask them to read out to her some passages from

books. She was quite fond of me. She told me: ‘You have come to Sri Bhagavan at this tender age; it is very good. It is a rare opportunity, indeed! Utilise every moment in *sadhana*. Attaining the *Fullness of Self* should be your aim; all the rest are only the traps of the ‘mind’. Be ever vigilant. Attain the “Self” which is ever yours. Be true to yourself; Sri Bhagavan’s Blessings will always be with you!’ Young aspirants have much to learn from the Wisdom and Pure Life of Anandammal.

“Once, when I went to her hut, a young woman was lamenting over her hardship in life, and Anandammal’s consoling words even now linger in my ears: ‘Your thinking about such troubles is what makes your will power weaker and weaker. Break the whole chain of these ‘thoughts’. Go and sit in the presence of Sri Bhagavan. He will solve your problems and bestow Well-Being on you’. She added: ‘For women who wish to do *sadhana*, Arunachala is the best “Kshetra”: Did not Mother Goddess, Parvati, Herself do *tapas* here to gain the Left Half of Lord Shiva’s Body? It means that at Arunachala, women will surely gain *Atma Siddhi*. Look at Sri Bhagavan’s Mother. Are there temples over the *samadhis* of the mothers of Rama or Krishna? For Alagammal, Sri Bhagavan saw to it that a Temple was built. What better proof is there for the Greatness of Womanhood?

“After Sri Bhagavan’s *Brahma Nirvana*, devotees scattered out of Tiruvannamalai. However, after some time, they discovered that they could not find peace of mind anywhere else! So, they slowly came back to the shrine

of Sri Bhagavan's *samadhi*. They approached Muruganar, and requested him to expound Sri Bhagavan's written works (*Nool Thirattu*). Muruganar's explanations, interspersed with reminiscences of the Master, delighted us, like showers of Ramana-ambrosia. Fortunate indeed were those who listened to Muruganar's talks! Anandammal and myself were among those who have had this rare privilege!"

"After completing the *Collected Works of Sri Ramana Maharshi*, Muruganar expounded other spiritual treatises like *Atma Purana*. One day, Anandammal wanted Muruganar to explain a passage about Saint Vamadeva in *Atma Purana*. She asked: 'Vamadeva had some residual *prarabdha* and had to experience *garbhavaasa* (stay in womb, i.e. rebirth). Immediately after coming out of the womb, he realised the Self, didn't he?' After uttering these words, Anandammal suddenly fell forward, and collapsed. It looked as if she was prostrating. But after a few minutes, when she did not get up from her 'prostration', I lifted her and made her sit up. She was not conscious. We sprinkled water on her face, yet there was no improvement. Then, she was taken to her relative's house in the town. She never opened her eyes again. This happened at evening 6 and by 9 p.m. she was pronounced dead. Her last thought was on the Release of Vamadeva! Her body was laid to rest near the Ashram, by her son and her brother. Anandammal was an ideal devotee worthy of emulation!"

(The following extract is a narration by Smt Kanakammal, and appears in Shri V.Ganesan's book Sri Ramana Tiruvarul Nidhi - Treasure Trove of Sri Bhagavan's grace Pg 176-178)

A Lethal Brew

Mrs. Roda Mclver narrated a strange but moving incident. "Worried about Bhagavan's health, in his last days, devotees would send Bhagavan all kinds of medicines and these were carefully arranged in a cupboard. One day He called for a big glass jar and ordered all the little bottles to be emptied into the jar and mixed well. He announced that he would take a spoonful every morning and evening. Some of the medicines were quite poisonous and we were scared. 'People send me these medicines out of their love for me. To please them I must take them all,' argued Bhagavan! A doctor came and he too was terrified. The mixture was fantastic - allopathy, ayurvedic, homeopathy, herbs, biochemicals, ashes, powders, poisons - a lethal brew! Bhagavan was adamant. But when we invoked his own rule and demanded a spoonful for each of us, he relented and gave up the idea of drinking the concoction!" - (*Moments Remembered*, V Ganesan)

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram. Printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org

Published on 1st of every month. Posted on 3rd of every month at Patrika Channel, Nampally.

RNI - R.No. AP BIL/2000/03031

Printed Matter : Registered Newspaper, Registration No. HSE/742/2024-2026

SRI RAMANA JYOTHI (Bi-lingual monthly in Telugu & English, April 2024)

Keep an open mind, dive within and find out the Self. The truth will itself dawn upon you. Why should you determine beforehand if the finality is unity absolute or qualified, or duality? There is no meaning in it. The ascertainment is now made by logic and by intellect. The intellect derives light from the Self (the Higher Power). How can the reflected and partial light of the intellect envisage the whole and the original Light? The intellect cannot reach the Self and how can it ascertain its nature? (Talks – 63)

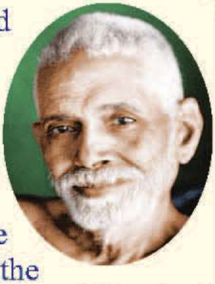

- Bhagavan Sri Ramana Maharshi

To

If undelivered, please return to : Tel : 2742 4092 / 9493884092

SRI RAMANA KENDRAM

2-2-1109/A, Batakammakunta, Sivam Road, Hyderabad - 500 013.

email : ramanakendram.hyd@gmail.com

website : www.sriramanakendram.org